

DANUBIUS

WORKING
PAPERS

The Differences between Mind, Psychic, Consciousness, Consciousness, Soul, Spirit and Personality

Cristina Lupu¹

Abstract: The literature defines the mind as the set of informational characteristics, which include concepts such as consciousness, perception, thinking, judgment, language and memory, being closely related to reason and intellect. It is noticeable the use of the term “mind” in the sense of cognition and logic, of thinking and reasoning, this being contrasted with the heart and emotion. In a deeper approach, however, the mind means the human connection with subjective experience, through which individuals feel animated, from emotions to thoughts, from rational opinions to inner sensory immersions, also referring to the connections established with other people.

Keywords: mind; mental; conscience; soul spirit; personality

Introducere

Mintea se află în strânsă legătură cu conștiința, cu experiența de a fi conștienți de sentimentul existenței, de cunoaștere prin conștientizare. Mintea reprezintă esența naturii fundamentale, ce ancorează individul în realitate. Aceasta este capabilă de autoorganizare, de integrare a tuturor experiențelor trăite, cuplând diferitele părți ale unei experiențe (senzații, imagini, emoții, gânduri și acțiuni), astfel încât acestea să-și păstreze natura diferențiată. Mintea este localizată atât în interiorul individului (nu doar în creier, ci în întregul organism), cât și între aceștia (în fluxul de energie și informație, care se transferă între cei care interacționează).

¹ Student, Faculty of Communication and International Relations, Specialization Psychology, Danubius University of Galati, Romania, Address: 3 Galati Blvd., 800654 Galati, Romania, Corresponding author: lupu.cristina09@yahoo.com.

Psihicul, definit ca structură sufletească proprie unui individ, noțiune complexă în structurarea și funcționalitatea sa concretă, “atât de admirat dar și contestat ca obiect de sine stătător al vreunei științe, a suscitât și suscită, în continuare, nemăsurate discuții contradictorii, care depășesc cu mult cadrul propriu-zis al psihologiei, de abordarea problematicii psihicului fiind interesate și religia, filosofia, mitologia etc.” (Zlate, 2009, p. 50). Psihicul, ilustrat drept loc de organizare a tuturor proceselor psihice, regăsindu-se atât la animal, cât și la om, se diferențiază prin: greutatea relativă a creierului, apariția funcției simbolice și apariția conștiinței. Complexitatea psihicului a stârnit numeroase controverse, concepțiile contradictorii elaborate în privința acestei noțiuni, de la cele rudimentare, la cele de maximizare amplificându-se. Astfel, “psihicul era când suflu, spirit divin, ceva nevăzut, intangibil, dematerializat fizic, fluid, localizat temporar în om, în esență, liber și atemporal, când materie propriu-zisă” (Zlate, 2009, p. 52). Se remarcă faptul că psihicul, atât în ipostaza sa interiorizată (latentă, virtuală), cât și în cea exteriorizată (reală), dispune de manifestări specifice, dar și patologice, surprinse sub forma unor stări emoționale ideative, paradoxale. Literatura de specialitate evidențiază faptul că prin intermediul acestuia se manifestă voința și inteligența, determinările polimorfe transformându-se în autodeterminări, luând naștere efectele de libertate și creație. Psihicul mijlocește depășirea naturii prin cultură, reliefându-se ca formă a vieții de relație, ca fenomen inseparabil de structurile materiale, cuantice și energetice, ca forma de reflectare idealsubiectivă și constructivă a realității și ca fenomen condiționat și determinat social-istoric.

Conștiința semnifică starea de trezire, de conștientizare a stimulilor externi și interni, adică a evenimentelor din mediu și a senzațiilor corporale, amintirilor și gândurilor. Această definiție identifică un singur aspect al conștiinței, ignorând faptul că indivizii sunt conștienți și atunci când încearcă să soluționeze o problemă sau să selecteze, în mod deliberat, un curs de acțiune, renunțând la altele, ca răspuns la condițiile de mediu și la obiectivele personale. Starea de conștientizare survine chiar și atunci când individul încearcă să se controleze pe sine, dar și mediul înconjurător. Astfel, “În psihologie, termenul de conștiință se folosește cu două înțelesuri: cu înțelesul larg de simțire, fără a defini de aproape caracteristicile acestei simțiri: în înțelesul acesta conștiința se opune, ca mai sus, inconștientului; și într-un înțeles restrâns, cel științific, ca o simțire în care se întrunesc următoarele trei condiții: 1) existența unui obiect sau a unui ceva care apare; 2) știința sau înțelegerea a ceea ce există, și 3) legătura cu eul. Conștiința, în sensul restrâns al științei psihologice, este, așadar, totdeauna știința despre ceva în legătură cu eul. Am conștiință, adică leg de

eul meu știința despre ceva. Fiecare dintre aceste condiții este susceptibilă de grade. Câteodată domină apariția obiectului în așa grad că aproape nu se simte prezența eului. Alteori, dimpotrivă, atitudinea eului domină” (Rădulescu-Motru, 1996, p. 107). Conștiința nu reprezintă o sinteză în înțeles chimic; înfățișările din conștiință se succed totalizându-se, astfel că sintezele sunt întotdeauna altele. Conștiința apare, însă, identică cu sine însăși, prin continuitatea atitudinilor pe care le are eul.

Aceasta poate să apară identică cu sine însăși, deși conținutul ei este diferit. Identitatea pe care o dă eul nu are analogie în lumea anorganică. Așadar, a fi conștient implică autoobservarea și observarea mediului, pentru ca percepțiile, amintirile și gândurile să fie reprezentate în conștiința care inițiază și finalizează activități cognitive și comportamentale.

„*Conștientia* este, fără îndoială, o realitate, dar această realitate poate să fie privită din mai multe puncte de vedere. Conștientia este, în primul rând, o existență oarecare, ceva care ne spune nouă ce este realitatea. Dar conștientia aceasta, care ne spune nouă ce este realitatea, are, pe de o parte, o viață a ei, iar pe de altă parte, o structură a ei. Deci conștientia poate să fie privită o dată în felul ei de realizare concretă și poate să fie privită, altă dată, în afară de această realizare concretă, în structura ei propriu-zisă” (Mohîrță, 2019, p. 184). Noțiunea de conștientă este subiectivă, fiind obiect de studiu atât pentru filosofi, cât și pentru biologi și neurobiologi. Unii oameni de știință au conchis faptul că aceasta se naște din interacțiunea dintre neuroni, alții, însă, au elaborate teorii conform cărora conștientia nu este conținută în creier, ci într-un câmp plasmatic de energie holografică, ce înconjoară corpul fizic. Conștientia are semnificația de experimentare conștientă a vieții, capacitatea de a reflecta asupra lumii și asupra Sineului și de a acționa în conformitate și în armonie cu Sinele nostru și cu tot ce ne înconjoară. Conștientia sonoluminică reprezintă starea de sensibilitate individuală la stimuli interni și externi, provocată de transformarea reciprocă dintre informația potențială și cea reală, în scopul rezonanței acestora într-un mediu coerent al biofotonilor corpului. Astfel, nivelurile spectrului conștientiei sunt: nivelul Spiritului, nivelul transpersonal, nivelul existențial, nivelul eului și nivelul umbrei. Conștientia, la nivelul ei cel mai profund, ar fi lumina coerentă. Cele două noțiuni, conștiința și conștientia nu sunt sinonime; conștiința presupune componenta morală, fiind un aspect al interiorității sufletești, ce trimite la dimensiunea morală, în timp ce conștientia face referire la gradul de trezire lăuntrică, luciditate.

Sufletul, reprezentat ca esență imaterială a unei persoane, este considerat parte integrală și esențială pentru conștiință și personalitate, funcționând în armonie

perfectă cu spiritul, mintea și psihicul. Din punct de vedere științific, existența sufletului nu a fost dovedită, fiind prezentat doar ca un concept fictiv. Deși termenii de suflet și spirit sunt, uneori, interschimbabili, sufletul poate denota un aspect mai lumesc și mai puțin transcendental al unei persoane. Potrivit psihologului James Hillman, sufletul are o afinitate pentru imagini, în timp ce spiritul caută să se ridice peste încurcăturile vieții și ale morții. Termenii de suflet și psihic pot fi tratați, de asemenea, ca sinonime, deși “psihic” are o conotație mult mai mult fizică, în timp ce noțiunea de “suflet” este conectată mai îndeaproape de spiritualitate și religie. Psihologia contemporană este definită ca studiul proceselor mentale și comportamentale. Totuși, cuvântul *psihologie* înseamnă literalmente “studiul sufletului” și psihologul James Hillman, fondatorul psihologiei arhetipice, a fost acreditat cu restaurarea sufletului în termenii săi psihologici. Deși termenii de *suflet* și *spirit* sunt adesea văzuți ca sinonime, Hillman argumentează că se pot referi chiar la componente antagonice dintr-o persoană. Rezumând perspectivele lui Hillman, autorul și psihoterapeutul Thomas Moore asociază spiritul cu viața de apoi, aspecte cosmice, speranțe și valori idealiste și adevăruri universale, în timp ce plasează sufletul în grosul lucrurilor, în refulat, în umbră, în mizeria vieții, în boli și în durerea și confuzia iubirii.

Termenul de *spirit* are mai multe înțelesuri, toate referitoare la o substanță noncorporală, contrastând cu corpul material. Spiritul unei ființe umane este, astfel, animarea, principiul vital sau sensibilitatea din acel individ, similar cu sufletul, considerat a fi sediul puterii mentale, intelectuale și emoționale, aceleași noțiuni care sunt, de fapt, caracteristici ale creierului. Noțiunile de “spiritul” unei persoane și “sufletul”, de multe ori se suprapun, în timp ce ambele contrastează cu trupul și ambele sunt imaginate ca supraviețuitoare ale morții trușești în religie și ocultism. În termeni metafizici, spiritul reprezintă o energie sau substanță nematerială, dar omniprezentă, non-cuantificabilă. Spre deosebire de conceptul de suflet, un spirit se dezvoltă și crește ca un aspect integrant al unei ființe vii. Acest concept al spiritului individual apare frecvent în animism.

Personalitatea poate fi definită ca o serie de pattern-uri distincte și caracteristice de gândire, emoții și comportament, care alcătuiesc stilul personal al unui individ de a interacționa cu mediul fizic și social. În dicționarul de psihologie, aceasta este definită ca element stabil a conduitei unei persoane, caracterizând-o și diferențiind-o de altă persoană. Fiecare individ dispune de particularitățile sale intelectuale, afective și conative (cu referire la voință și la temperament), al căror ansamblu

organizat determină personalitatea. Fiecare om este, totodată, asemănător cu ceilalți membri ai grupului și diferit de ei prin amprenta unică a trăirilor sale. Singularitatea sa, fracțiunea cea mai originală a Eului său, constituie esența personalității sale. După unii autori, aceasta ar fi determinată de constituția fizică, ereditară, după alții, de influențele sociale. În realitate, ansamblul structurat al dispozițiilor înnăscute și dobândite este acela care determină adaptarea originală a individului la anturajul său. Mai mult decât factorul biologic, căruia nu trebuie să îi minimizăm importanța, condițiile psihologice joacă un rol fundamental în elaborarea personalității.

References

- Maslow, Abraham, Harold (2013). *Motivație și personalitate/ Motivation and personality*. Bucharest: Trei.
- Mohîrță, Ionel (2019). *Dincolo de percepția obișnuită/ Beyond ordinary perception*. Bucharest: Herald.
- Rădulescu- Motru, Constantin (1996). *Curs de psihologie/ Psychology course*. Bucharest: Esotera.
- Zlate, Mielu (2009). *Fundamentele psihologiei/ Fundamentals of psychology*. Bucharest: Polirom.